

vasi požgali. Kar je prišlo Srbom v roke, vse so pomorili. Ali tam so doživeli Srbi tudi albansko osveto. Izgubili so 8 kompagnij. Le en oficir in par mož je zamogel zbežati. V Dibri so srbski vojaki ropali, kar so dobili. Obupano ljudstvo je potem 100 srbskih vojakov ubilo. Za kazen so prišli novi vojaški oddelki, ki so požgali 24 vasi in pobili vse prebivalce. V Prizrendu so Srbi prepovedali katoliškemu duhovniku, obhajati umirajoče. Kdor občuje s katoliškim duhovnikom, ta pride pred vojaško sodišče. Tako gospodarijo Srbi v Albaniji pred očmi Evrope! Ne vemo, kake bodoje meje naše domovine. Ako bi prišli Albanci pod srbsko vladu, bilo bi to zanje ednako smrtni obsodi. Naj se da Srbom srbske, Albancem pa albanske pokrajine! Milost čisto albanskim mestom: Prizrend, Djakova in Ipek. Ako bi postala srbska, bi se morali umoriti pustiti ali pa se izseliti. S Srbi skupaj živeti je nemogoče! — Tako piše katoliški duhovnik o Srbih, za katere se slovenski klerikanci tako potegujejo!

398

Sredstvo za varčenje

so praktično

Zvezda **MAGGI** JEVE kocke

po 5 v

za 1/2 litra

najokusnejše goveje juhe.

Ime MAGGI jamči za skrbno izdelovanje in izvrstno kakovost.

Politični pregled.

Naša državna zbornica „deluje“, — kako, bomo pozneje enkrat skupno povedali!

V Budimpešti so imeli te dni, ob priliki otvoritve državne zbornice, velike priprave, ker se je pričakovalo nevarne nemire. Vlada je namreč predložila načrt preosnove volilne pravice, ki je naravnost sramotno skrpicilo nasilnega madžaronstva. Ogrska vlada hoče zaplankati svet pred modernim napredkom. Opozicija v državni zbornici, katera seveda ni niti za las boljša in kateri se grè tudi le za lep prostorček ob koritu, sklenila je proti tej preosnovi nastopiti. Obenem so rekli socialni demokratje, da bodejo v znak protesta vprizorili generalni štrajk. Kèr je bilo bati, da bodejo s štrajkom zvezani nevarni poulični nemiri, zbrala je vlada poleg orožnikov in policije še 30.000 vojakov, da zaduši vsak nemir s puško in s sabljo. Ali v zadnjem hipu so socialisti generalni štrajk odpovedali in tako je končal ta nevarni dan mirno. Vlada bode svoje sramotno skrpicilo spravila pod streho, madžaronska klika bode naprej žrla

„Oj veličanstvo, ljudstvo Vas obožuje!“ zaklicala je grofica Kinsky z jokom.

S cesarjem se je odigrala čudovita sprejemba: barva smrti pokrila je njegovo lice in kakor prerok gledal je pred-se.

„Meščan in kmet me ne bodeta pozabila in držala bodeta moj spomin v časti!“

Komaj je bilo slišati njegov glas in težko je cesar dihal.

„Zdaj umrem zadovoljno, saj je moje ljudstvo za-me jokalo! — Pri nogah moje matere hočem počivati — zdravstvijte vsi in prinesite mojemu ljudstvu zadnji blagoslov — ljubezen ljudstva pa vzamem seboj v grob!“

Cesarjeva glava padla je nazaj in se nagnila na stran. „Mislim, da sem kot vladar in človek svojo dolžnost izpolnil!“

Bile so to njegove zadnje besede; njegovo srce je ponehalo utripati. Ljubezen in zvestoba, plavi cesarjevi oči, zaprli so se za vedno.

Črna zastava je zaplapolala raz grada in v mogočnih zvokih je pričelo žalostno zvonjenje vseh zvonov. Njih glas je razširil daleč naokoli vest: „Danes je veliko srce umrlo“

(D. Süd. Bl.)

in ogrsko ljudstvo bode i zanaprej — brez pravice!

Posledica hujskarije. Ko se je pred Božičom večje množice naših vojakov iz Češkega v Bozno in Galicijo prevažalo, prišlo je v mnogih krajih do pretresljivih dogodkov. Zaradi protidržavne hujskarije čeških listov so se tudi nekateri vojaki daleč spozabili. Tako so se na kolodvoru v Oderfurtu dragonci iz Pardubica, ki so se vozili proti ruski meji, zagrešili zoper vojaške določbe. Tozadevna stroga preiskava je bila te dni končana. Poroča se, da je bilo okoli 80 vojakov na mnogo let ječe obsojenih. Panslavistični hujskači pa so seveda na varnem in se smeji vobogim žrtvam njih gonje.

Okrajni zastop Marenberg. Cesar je potrdil izvolitev župana g. Al Langer za načelnika, in trgovca g. Jos. Schober za namestnika marenberškega okrajnega zastopa.

Bojeviti škofi. 4000 dalmatinskih Italijanov se je pri papežu pritožilo, češ da jih hrvatski škofi zatirajo, da se ne brigajo za odredbe papeža, da pustijo vkljub prepovedi še vedno v cerkvah staroslovanske šege vladati itd. Tem hrvatskim škofom je pač več za politiko, nego za vzvišene nauke katoliške cerkve. Duhovniki zahtevajo od nas, da v bogamo vsacega mladega kaplana; sami pa se niti povelju sv. očeta papeža ne pokorijo

Konzul Prochaska. Poroča se, da hoče avstrijski konzul Prochaska, o katerem se je začetkom balkanske vojne toliko govorilo in pisalo, albansko mesto Prizrend zapustiti. Vložil je baje že lastno prošnjo, da se ga prestavi v Rio de Janeiro v južni Ameriki.

Umrli je prvobornik avstrijskega zrakoplovstva inženir Kress. On se je v naši domovini prvi pečal z letalnimi stroji, ki igrajo danes tako veliko vlogo. Vkljub duhovitosti njegove iznajdbe moral je v revščini umreti.

Posledice vojne napetosti. V mesecu januarju 1913 prišlo je v naši monarhiji 82 večjih trgovin v konkurz; dolgi znašajo več kot 22 milijonev kron. To so večinoma posledice vojne napetosti.

Odstopil je torej, kakor smo že poročali, dosedanji komandant naše vojne mornarice grof Montecuccoli. Bil je nepozabljivega pomena za našo mornarico in doživel je ob svojem slovesu od cesarja in visokih dostojanstvenikov mnogo časti. Cesar je imenoval za njegovega naslednika vice-admirala Antona Haus, ki je obenem nadzornik mornarice.

V Nemčiji hočejo armado v mirovnem stanju na 649.000 mož zvišati, medtem ko je štela doslej le 505.000. Tudi se hoče nadomestno rezervo kakor pri nas vpeljati.

300 letnica družine Romanov. Te dni pričnejo na Ruskem velike slavnosti; praznuje se namreč 300 letnico, odkar je prvi član družine Romanov zasedel carski prestol. Prvi car iz te družine je bil moskovitovski Mihajl Feodorovič, najznamenitejši pa Peter Veliki, ki je Rusijo odprl evropski kulturi. Govori se, da se je vsled teh slavnosti tudi lažje pogladilo nasprotja med Avstrijo in Rusijo in s tem zasigurilo evropski mir, proti kateremu ruska vojna stranka tako hudo rogovili

Steckenpferd

milo lilijino mleko

vedno kakor doslej neobhodno potrebno za racionalno negovanje kože in lepote. Vsakodnevna priznanjevalna pisma. à 80 h povsod v zalogi.

Dopisi.

Dol pri Hrastniku. Takajšni nadučitelj Gnus, seveda zagriženi prvak, bi najraje vse, kar se ne navdušuje za slovensko-srbske vzore, s kožo in dlako požrl; samo zemlje hrastniškega peka L. in pivo iz Gradca ne. Gnus je namreč že večkrat pri dolških krčmarjih tako pivo in zemlje zavrnil in je raje lakoto ter žejo trpel. In dolški krčmarji kupujejo zdaj v smešnem strahu pred nadučiteljem Gnusom zemlje le od peka Roša, pivo pa od znamenite pivovarne v Laškem. Kar se zadnjega tiče, nam je končno vse eno; kajti nas nič ne briga, če se hočejo v Dolu ljudje z

laško kuhano brozgo želodec pokvariti. Glede kruha pa bi le nato opozarjali, da znajo očka Roš predobre kšefte delati in da ne kupujejo moke izključno v slovenskih mlinih. Pri Rošu ne velja prvaško geslo: svoji k svojim! Roš kupuje le tam, kjer je ceneje in kjer zamore boljše kupjice delati. Zato je Gnus že prav mnogo Roševih zemelj snedel, ki so bile narejene iz moke iz nemških mlinov. Sicer pa se Gnus tudi le na Dolu za „slovensko“ pivo kaporira. V Hrastniku in drugod pije tudi nemško pivo. Pa še nekaj: ta zagriženi slovenski Gnus se prav nič ne sramuje, prosjačiti za podporo nemška podjetja! Nemški denar ne bojkotira! Svetujemo dolskim krčmarjem, da se naj raje ozirajo na splošne želje, ne pa na zahteve enega samega zagriženca. Ta Gnus, ki sedi kot „zastopnik učitelstva“ v okrajnem šolskem svetu, se ima pač le svoji narodnjaški zagriženosti zahvaliti, da so ga tudi iz slovenske občinske sobe na Dolu vrgli. Gnusek, pamet je boljša kot žamet! Občani.

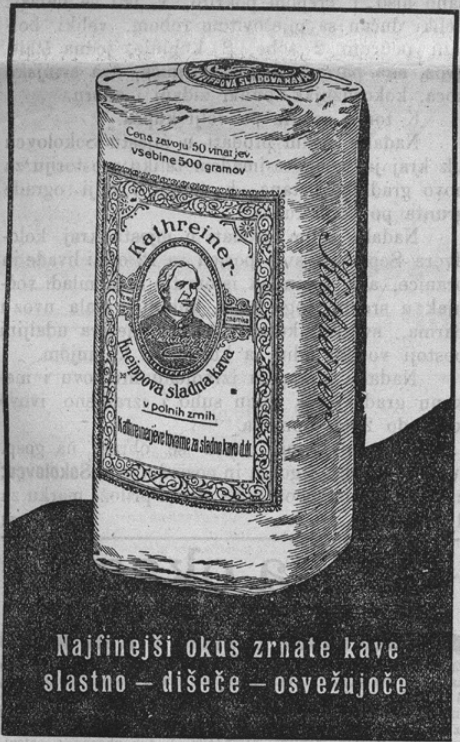
Muta (Hohenmauten). (Lepo darilo za narodno delo!) Na Muti se je naselil leta 1910 trgovec Anton Priveršek iz Primorskega. Politiko je od kraja ta človek znal tako trezno peljati, da si je veliko večino nemških odjemalcev pridobil. Seveda to trezno delo pa ni ugajalo ondotnemu učitelju Hrenu na Cirilovi šoli, in je kar na kratko proglasil Priverška za „nemčurja“. A ta ni te besede prenašal, ampak se je od istega časa bolj zanimal za politiko kakor pa za trgovino. Pošteni Nemci so mu pa potem figo pokazali in tako se je začel Priveršek žep krčiti. Sedaj je pa nastala tekma med Priveršekom in Hrenom v politični stvari. Kèr je prvi bolj praktičen bil in je pri vsaki volitvi svoj nos zraven imel, je taka korajža Hrena bolela, misleč da postane Priveršek njegov naslednik. Da se to ne bi zgodilo, je vzela v roke Hrenova frava cugle, (ki na prste stopi in svojo besedo povišuje) ter je začela Priverška z raznimi lažmi obrekovati proti občinstvu. Pa tudi ni nič opravila. Zato se je odločil Hren, da se umakne iz političnega boja; pri tem je gledal, da je Priverška spravil dobro v politično sovraštvo z ondotnimi poštenimi Nemci; in res se je tako zgodilo. Sedaj pa poglejte zvitega lisjaka, zraven Cirilovega in Metodovega posestva se drži tudi posestvo g. Auerja na Muti; tik tega posestva je dal Hren en košček zemlje Priveršku za vrt, vedoč da tukaj je nemogoče v dobrem stanu ohraniti vrt, kajti od vseh strani pridejo živali; in res ni še bil vrt popolnoma opravljen, že je bilo od sosedovih perutnin vse razkopano. Sedaj je o tej stvari še hušje sovraštvo nastalo med Priveršekom in Auerjem in obenem tudi nastala pravda za pravdo; enkrat je eden zgubil, potem zopet drugi. In posledica tega je bila, ko je Priveršek z Mutškimi Nemci vodil boj, je čez pet tisoč kron zapravdal. Torej to je delo slovenskih političarskih vodij! Mi ne bomo tudaj Priverška zagovarjali, kajti on je dovolj škode in sovraštva naredil pri občinskih volitvah na Gortini; pač pa mu tudi izročimo to lepo darilo od Hrena, naj se mu zato hvaležnega izkaže. Naši ljudje si pa naj to zrcalo v roke vzamejo in prepričali se bodo, da ni našim našprotnikom za svojega brata, ako se ravno potaplja, ampak se gre tem političnim voditeljem samo za čast. Torej pazite, da ne padete v njih zanjke! Obenem pa častitamu vodstvu družbe sv. Cirila in Metoda, da ima tako vzorne voditelje na šoli. Le tako naprej, naš kamen raste

Iz Središča. Dragi „Štajerc“, ko bi Ti videl, kako so naši gospodi občinski očetje ali po domače „Hajdinski purgari“ grdo vihali svoje mogočne nosove, ko je „Štajerc“ prinesel članek o Središču! To bi ga najraje pregriznili, tako so srditi na njega in njegovega dopisnika. Posredovali so na vse mogoče načine, da bi ga vlekli pred sodišče, kakor vlačijo mnogo drugih, da bi si vsaj nekaj svojo kaso napolnili. Naš mogočni župan je majal s svojo modro glavjo, da si upa kdo njega vlačiti po „Štajercu“, ki je njemu in vsem narodnjakom trn v peti. Njegov debeli pisar bi se lahko od srda razpočil in v tem srdu se je zaletel v „Orle“, ko si mu poštno vrnili. Potem zopet je začel pikati „Štajerca“ in dopisnika; pa vedi ti mogočni pisar, ki se držiš, ko bi bil Središki bog, da ga ne boš dobil tak

poceni ko Središki lov! Sicer ti je zadnjič velik srnjak obdežal. Menda se je prestrašil „Narodnega sršena“, ki je ovikrat prišel v Središče; da ga ne bi pičil, jo je pomahal nazaj v šumo, čeravno je bil ukročen. Toraj ta sršen se zaletava v nekatere osebe, ko bob v steno; pa čimbolj se zaletava v koga, tembolj se odbija. Ker s tem ne boste nikogar preobrnil, ker nam vsem ni potrebno, da bi morali biti narodnjaki. Sršen misli, da je zadel pravega „Štajerčevega“ dopisnika, pa se jako moti in pika tiste, ki se jim morebit še od „Štajerca“ ni sanjalo. Mi ki to pišemo, pa se vam smejite, da počenjate take neumnosti, ker mislite, da ste narodnjaki že „bogovi“, da bi vedeli skrivne tiste in pogoltnili tiste, ki se vam ne pokorijo. Ko bodedo dobre volje, pa vam bomo še kaj povedali!

Opazovalci. Podova. Preteklo nedeljo smo pokopali, v četrtek 27. februarja 1913 umrlega kmeta Arnej Paumana. Bil je to vrl mož, kateri je bil velik prijatelj vsega napredka. Njega značaj je bil zgled za marsikaterega; vse ga je spoštovalo. To se je pokazalo pri njega pogrebu, kojega se je udeležilo ljudstvo od daleč in blizu. V rajnem Paumanu je zgnbila napredna stvar veliko, žena dobrega moža, otroci skrbnega očeta, njega znanzi dobrega prijatelja. Bodi mu zemljica lahka!

Sv. Peter v Gornji Radgoni. Naznanim ti, dragi „Štajerc“, da smo mi Petrovčani več let mirno živeli z našimi duhovniki. Ali naenkrat se je začel en majhni človek napanjati črez „Štajerca“. To je eno kaplanče, katero še ima študentovsko smolo na glavi; dokler njemu smola iz glave ne odide, naj bode vendar bolj ponižen. Kdo bi si to mislil, da eno tako majhno kaplanče tak velik žolč v sebi ima! . . . Toti popek si vendar le misli, da je „božji namestnik“ in „matere božje sin“, da slobodno zna ljudi ferdamati. Pridite ga enkrat gledat, kaka oseba da je, pa morate seboj imeti očale, drugače ne bote vedeli, ali je človek ali mravljca.

Najfinejši okus zrnate kave
slastno — dišeče — osvežujoče

Novice.

Kulturna sramota. List „Deutsche Warte“ piše: Prokopius iz Cæsarea, tajnik Belisarja piše v svojih knjigah o napadih Jugoslovanov na taktat mogočno grško državo (okoli leta 600 p. Kr) in pravi: „Jugoslovani presunejo s koli trupla svojih nasprotnikov, jim potegnejo živim kožo iz trupla, jih ubijajo s poleni, zapirajo v hiše, katere potem zažigajo in to vse brez razlike spola ter starosti.“ In Paulus Diaconus poroča o Jugoslovanih iz l. 611, da so Istrijo na grozni način opustošili in vse vojne jetnike pomorili. — Pred par dnevi pa sem govoril z nekim narodnim Čehom, ki je doživel l. 1866. Rekel je, kako pošteno so se Prusi v njegovi

domači občini v času vojne držali: „Mojemu očetu, ki je bil krčmar, so življenska sredstva višje plačali, nego je to sam zahteval. Ko so Prusi odšli, v celi vasi niti šivanke manjkalo. Pruski trën je celo vsled vojne brezposelnim delavcem brezplačno kruh delil.“ — Listi l. 1912 poročajo o zverinskih grozovitostih Srbov in Bulgarov: „Z bajoneti umorijo že ranjene sovražnike, ženske in dekleta onečastijo in jih potem do smrti trpinčijo; nažene se jih skupaj v hiše in se jih žive sezge.“ Tako in ednako se glasijo časniška poročila. Etna razlika med takrat in danes je, da so bili takratni Jugoslovani pagani, sedanj pa izvršujejo svoja grozdejsstva v imenu Odrješnika in v znamenju križa.

Troški enega strela iz kanona. En strel iz kanona na vojnem parniku 110 ton košta: 400 kil smodnika okroglo 1900 kron, 900 kil težka kroglja 2175 kron, žida za patrono 85 K; skupaj torej košta en sam strel iz takega velikankega kanona 4160 kron. Iz takega kanona se pa k večjem 90 krat lahko ustrelji; potem je že treba z velikimi troški vezane temeljite reperature. Dostikrat se potem kanona sploh ne da več rabiti. Ena taka kanona pa stane okroglo svotico 400.000 kron. Iz tega je razvidno, kako velikanske troške bi povzročila večja vojna.

Grozna dinamitna razstrelba. V pristavu Gijon razstrelila se je velika množina dinamita. 60 delavcev in drugih oseb je bilo ubitih, več kot 100 pa ranjenih.

Roparski umor. V Belgradu so služabniki posestnika Nesaloviča umorili in oropali gospodarja, njegovo ženo in 4 otrok.

Iz Spodnje-Štajerskega.

Učiteljski samorari. V zadnjih dneh sta si vzela dva slovenska učitelja na spodnjem Štajerskem življenje, baje oba zaradi revščine. Kakor znano, je slab gnotni položaj učiteljstva v prvi vrsti posledica brezvestne obstrukcije slovenskih poslancev v štajerskem deželnem zboru. In iz tega stališča se lahko reče, da je zločinska slovenska politika kriva nesrečne smrti omenjenih dveh učiteljev. Klerikalci se seveda zgražajo nad to mislijo in zavijajo farizejsko oči proti nebu. Pa jim ne pomaga nič. Res je, da klerikalcem nikdar ni bilo nič za učiteljstvo, pa naj bode zdaj te ali one narodnosti. Vedno so imeli cilj, degradirati učitelja na stopinjo mežnarja in uresničiti nove čase konkordata. Znano je splošno zaničevanje, ki vlada ravno v krogih politikujoče duhovščine glede učiteljstva. Seveda, debeli fajmoštri ne bodejo nikdar razumeli psihe jetičnih provizoričnih učiteljev. . . . Zvišanje duhovniških plač zahtevajo klerikalci vedno, kadar pa bi se šlo za povečanje snhega koščeka kruha učiteljstvu, takrat obstruira ta krščanska gospoda. Sicer pa naj se klerikalci ne delajo zdaj nakrat tako sramežljive. Kajti ta dva samorara nista prva slučajja, ki jih imajo na vesti. Na tucate učiteljev bi lahko našli, ki jih so spravili klerikalci's svojo gonjo, lujskarijo, brezobzirnostjo, s svojim divjanjem in denunciranjem na beraško palico, v grob ali pa v norišnico. To so dejstva, ki se jih ne more skrivati! Učiteljstvo je pri nas mnogokrat naravnost „vogelfrei“, ako se ne valja na kolenih pred tem ali onim trebnarjem. Mi vemo prav natanko, zakaj se gotove mlade učitelje zatira in prestavlja, zakaj se gotove učitelje gospodarsko uničuje in javni sramoti izroča. In vomo tudi, kakšni značaji se združujejo danes pod imenom „Slomškarjev“. . . . Sicer pa še nekaj: v vsem tem žalostnem položaju slovensko učiteljstvo samo tudi ni popolnoma nedolžno. Zapisalo se je najgršem narodnemu šovinizmu. Iz sovražstva proti nemstvu in celo proti nemškim tovarišem so slovenski učitelji zasledovali tisto bankerotno politiko „narodne stranke“, ki je klerikalizmu več koristila nego škodovala. Prelomili so solidarnost z nemškim učiteljstvom. In njih vodja, nerodni dr. Kukovec, je ravno začetkom te brezplodne, škandalozne obstrukcije v deželnem zboru, zaradi katere kupujejo danes učitelji revolverje, naglašal svoje veselje in svojo solidarnost nad to obstrukcijo. Res je, da bje danes „narodna stranka“ sama sebe po zobeh, da obsoja danes, kar je njen vodja svoj čas blagoslovil, — ali zdaj je prepozno! „Narodni stranki“ je učiteljstvo le lestvica, na kateri hoče

splezati do političnega vpliva. In zato bi pametni učitelji ne smeli obupavati, marveč bi morali iskati lastna pota za lastna svoje cilje. To je naše mnenje!

Spod. Poljskava. (Velik živinski sejem.) V ponedeljek 10. marca bode tukaj veliki živinski sejem. Nadejati se je, da pride veliko kupcev.

Požar. V Stolovniku pri Sevnici so pogoreli hlevi in svinjaki posestnika Zemljaka in z njimi vsa krma ter žitje. Tudi stanovalna hiša je bila zaradi hudega vetra v veliki nevarnosti. Pri rešilnemu delu padli so goreči tramani na 10 letnega Martina Zemljaka in so ga težko ranili. Škode je za 16 000 kron. Zažgal je 4 letni sinček posestnika, ki se je z užgalicami igral.

Jeza škoduje. Posestnik Zurej se je v Topini zaradi neke kupčije zjezil. V jezi je pričel piti in se tako hudo napil, da je padel ter se več reber zlomil.

Razstrelba. V Radgoni je trgovski učenc Franc Schischko neprevidno s karbidom ravnal. Zgodila se je razstrelba, pri kateri je učenc jako težke opeklne v obrazu dobil.

Iz Koroškega.

Škočiče. Piše se nam: Naš župnik, Štefe Singer je prišel že popolnoma ob pamet. Kdo bi mu to zameril če pomisli, da ima toliko opraviti. Če je kdo med prvaškimi duhovniki povišanja kongruve potreben, je to naš „ubogi“ Singer. Šola, ki bo v kratkem postala slovenska, mu dela velike skrbi. Treba namreč naročiti si slovenskih učiteljev. Sliši se, da je Singer namenjen iz Velike Srbije poklicati sposobnih moči, ker jih na Koroškem pomanjkuje. — K tem skrbum pride še žendarmerija, katera je v tako lepo urejeni fari, v kateri vsi mladi in stari vsaki dan k spovedi hodijo, po njegovem mnenju popolnoma nepotrebna — posebno že zategadelj, ker nima zraven nemškega tudi srbski napis na žendarskem poslojpu. Ker vlada v njegovi fari red (!) in mir (!) — obrača svojo skrb posebno na sosedne sobrate, da bi ne pokvarili se. Sredstvo naj bo slabo ali dobro — da je le uspeh njegov — zopet duhovna žrtev — kakor prejšnje: Leve, Česky itd. Slaboglasni farani imajo pristop po dni in po noči, ako le prinesejo gospodu kako pikantno zgodbo o kakem njemu neljubem duhovniku. Seveda se v časi „pirajma“, da se ta škofjski čuvaj malo opeče. Tako je veliko smeha povzročil sledeči slučaj: neka babura je vjela velespoštovanega in miroljubnega župnika v Št. Ilju — ki je nosil vizitko z napisom: „Bitte den täglichen Ausreisser heimzujagen“ — odstranila je to vizitko in obesila neko nesramno pismo, katero je bilo zopet odtrgano in izročeno vestnemu čuvaju — kateri je res verjel, da je župnik Št. Iiski tako neumen, da obeša take pikanterije na psa-potepuha. Blamaža bo še le doseglja vrhunec, ko bojo morali različni prijatelji in prijateljice Singarjeve svoje trditve sodnijsko dokazati. Prihodnjič še več o tem delavnem gospodu. —er.

Sela. (Odgovor dopisniku „Mira.“) Piše se nam: Kakor je bilo za pričakovati, se je tudi zgodilo. Tisti dopisnik „Mira“, kateri me je v 6. številki omenjenega lista tako hladnokrvno napadel, se noče oglasiti, ampak se v 9. številki baha s tem, da se podpisani jezi črez „kreпки odgovor“, kateri je le sad njegovih neslanosti v „Štajercu.“ Za me je to dokaz, da ima vzrok vstati v tajnosti. Človek, kateri ima take „falotske“ manire in stoji na tako nizki moralčni stopinji, da psuje anonimno koga družega, za-me ne pride v poštev. Nemci imajo za tako dejanje edino pravi izraz, kateri se glasi „šuft.“ Samoumevno je, da se ne pustim s takim anonimnim „falotom“ v noben besedni preprij, ker se nočem oblatiti. Kar se pa tiče besede „pedagog“, izjavim samo toliko, da izvršujem le stan, za katerega sem učen in pri katerem izvršujem dolžnosti v povoljnost svojih oblasti. Spodili me še nikjer niso in če bi odgovarjale „Mirove“ psovke le trohici resnice, bi službo že davno zgubil. Če moram zdaj živeti v domeni, katera je v večini sestavljena iz divjih lovecv, igralcev, pijancev in falotskih anonimnih dopisunov, je to gotovo žalostno. Vendar imajo te žalostne razmere saj toliko dobrega, da izpoznan vrednost tiste vrste stranke, katero črez Karavanke pobegnili „Mir“ tako toplotno zagovarja. V zanaprej nisem več pripravljen na